

Posedlý.

Velmi rychle jsou lidé hotovi s vyslovováním svého mínění na věci, kterým nerozumějí. Toto vyslovování by samo o sobě nebylo ještě tak špatné, kdyby tak často nedosahovalo rozšíření, aby tu pak náhle stálo jako pevný úsudek, který je pak mnohými kruhy duchovně líných přijímán jako jasné vědění.

Prostě tu pak je a pevně se udržuje s nápadnou neústupností, přestože nikdo neumí říci, **jak** se k němu došlo.

Jak často vyvolávají tato lehkomyšlná prohlášení také ještě veliké škody. Avšak lidem to nevadí, žvaní dál, protože se jim to tak líbí. Ustavičně žvaní, ze svévole, vzdoru, lehkomyšlnosti, bezmyšlenkovitosti, k ukrácení času, nezřídka také ze žádostivosti být slyšet nebo s úmyslem ve zlé vůli. Vždy lze při tom nalézt špatný základ. Dá se potkat jen málo lidí, kteří se oddávají tomuto zhoubnému zlovyku skutečně jen z potěšení ze žvanění.

Také tento mor mluvení vznikl jen jako následek rozkladné nadvlády rozumu. Mnoho mluvení však potlačuje možnost čistšího cítění, které vyžaduje větší **prohloubení se do sebe!**

Ne bez důvodu nepožívá žádné důvěry žvanil, i když je neškodný, nýbrž jen ten, **kdo dovede mlčet**. Tak mnoho spočívá v pociťovaném odporu ke žvanilům, že každý člověk by tím musel být upozorněn, aby z toho vytěžil poučení pro vlastní styk se svými bližními.

Žvanily v nejoprávněnějším smyslu jsou však především ti, kteří mají rychle po ruce slova tam, kde se jedná o věci, kterým nerozumějí.

To jsou ve své lehkomyšlnosti škůdci, kteří působí velmi mnoho zla a nevýslovného utrpení.

Vezměme jen takový případ. V novinách jsou velmi často zprávy o takzvaných strašidelných jevech, které se neočekávaně vyskytují v domech, ve kterých se doposud ještě nikdy nic takového nestalo. Jsou tam zvedány nebo přemísťovány předměty, je tam házeno hrnci a podobně.

Takovéto zprávy přichází z různých krajů a zemí. Ve všech případech shromažďují se tyto události vždy kolem nějaké zcela určité osoby. Kde se **tato** nalézá, události se objevují.

Ihned se tu a tam vysloví mínění, že takový člověk musel být „**posedlý**“. Něco jiného není vůbec zmíněno, nýbrž se prostě bezmyšlenkovitě a bez rozpaků mluví o posedlosti.

Úřady a církve byly v různých zemích často přizvány a když následovalo zjištění, že z žádné strany to nebyl podvod, tak začalo se tu a tam s církevním vyháněním démonů. Avšak to nemohlo příliš pomoci, protože to bylo naprosto vzdáleno skutečnosti.

Dříve by byl takový člověk, zpravidla to jsou děti nebo mladé dívky, prostě podroben náležitému čarodějnickému výslechu nejtrýznivějšího druhu, dokud by mučený člověk všechno nevysvětlil **tak**, jak by to chtěli soudci a služebníci církvi. Pak by jako odporné divadlo bylo vykonáno také ještě to poslední,

aby skrze upálení tohoto umučeného bylo zbožné lidstvo od něj osvobozeno.

Ve skutečnosti dělo se to všechno však jen proto, aby se ukojila rouhavá žádost po pozemské moci a zachoval se silný vliv na tehdy tak naivně důvěřivé lidi, který se tím stále více rozšiřoval. Důvod k tomu nespočíval v čistém přesvědčení, že se tím slouží Bohu! Toto rouhavé řádění nechal povstat také jen lidský strach, který potlačil veškerou důvěru v Boha a dal neřesti nejnižšího pomlouvačství volný průběh.

Pochmurný konec bylo možné v každém případě již od počátku s jistotou předvídat, a tak mohli být všichni povrchně obvinění také beze všeho ihned zavražděni. Vina vrahů byla by tím ještě menší než vina tehdejších netvorů v šatě Božích služebníků a v soudcovských talárech.

Nechci provádět žádná srovnání starých dob s dneškem, nechci také stavět mosty skrze zvláštní prohlášení, avšak **duchovně** je děj bezmyšlenkovitého mluvení ještě zcela přesně tentýž! Je jen **pozemsky hrubohmotně** nyní oslaben novějšími zákony. Nevědomí lidé smýšlí přesto v tomto směru jako dříve stejně falešně a byli by podle toho jednali, kdyby jim zákony nebránily.

V nízkých černošských kmenech budou takoví lidé ještě pověřivě pronásledováni, zabíjeni nebo také ... uctíváni. Oba tyto způsoby přece nacházíme u způsobu lidského jednání ostatně vždy zcela těsně vedle sebe.

A u nízkých a nevědomých lidských kmenů přicházejí jejich kouzelníci, aby takové zlé duchy z chatrče vyhnali, přičemž

„posedlého“ mučí podle svého způsobu. Podobnosti v těchto věcech nacházíme na celé zemi, mezi všemi národy. Skutečnosti, které uvádím, jsou jen k lepšímu pochopení.

Avšak ti lidé, kteří jsou takovým způsobem považováni za „posedlé“, jsou ve všech takových případech zcela nevinní! Po posedlosti není žádné stopy, tím méně po démonech, kteří při tom mají být vyháněni. To všechno je jen dětinské žvanění a středověká pověra, jako pozůstatek z doby čarodějnic. Vinou zatěžují se při tom ve skutečnosti jen ti, kteří v nevědomosti na základě falešných názorů a povrchního hodnocení chtějí pomoci.

Posedlých nachází se v **ústavech pro choromyslné** více, než lidé tuší. A ti **se mají** léčit! V říši tisíce let budou také uzdraveni.

Dnes považují se však tito politováníhodní lidé prostě ještě za choromyslné a mezi skutečně nemocnými a posedlými nedělá se vůbec žádný rozdíl, protože se tomu ještě nerozumí.

Nepochopení v tom přichází jedině skrze neznalost stvoření. Schází **vědění o stvoření**, které může poskytnout základ k poznání **všech** dějů a proměn v lidech i kolem nich, které tedy vede k pravému vědění, k té budoucí vědě, která nepotřebuje kolem sebe tápat s žalostnými pokusy, aby **tím** došla nejdříve k nějaké **teorii**, která se v mnoha případech ukáže po desetiletích opět jako falešná.

Učte se znát **stvoření** se zákony v něm působícími, lidé, a pak nepotřebujete již více tápat a hledat; neboť máte pak vše, co potřebujete, aby vám to pomohlo při událostech během vašeho pozemského bytí, a ještě také daleko nad něj, v **celém** vašem **bytí**!

Pak nebude již více žádných takzvaných vědců, nýbrž se stanou **vědouchými**, které v bytí člověka nemůže potkat nic, co by pro ně skrývalo něco neznámého.

Překvapivě velká část dnes označená za nevyléčitelně nemocné, kteří svůj život musí trávit v ústavech pro choromyslné, nejsou choromyslní, nýbrž posedlí. Zde je to tak jako v mnohých věcech: **nehledá** se v tom, a proto nemůže se také nic nalézt, v důsledku Kristova Slova, které jednoznačně požaduje a bez jakýchkoliv pochybností vyžaduje: **Hledejte**, pak naleznete!

Toto Slovo Pravdy lze použít pro **všechno** v životě! V každé formě. Proto jsem již mnohokrát také poukázal na to, že jen **ten** člověk nalezne hodnoty v mém Poselství, který ve vši vážnosti v něm **hodnoty hledá!**

Nikdo jiný; neboť živé Slovo dává jen tehdy, když se ho dotkne vážné hledání vycházející z duše. Teprve pak otevře se v bohaté hojnosti.

Slovo „posedlý“ slyšíme a nacházíme skutečně ještě také dnes vždy jen tam, kde vůbec nepřichází v úvahu!

A kde to je namístě, o tom nikdo nepřemýšlí.

Avšak také zde v lidských slovech ražený výraz **nechtěně** na **správném** místě vystihl již to pravé; neboť v ústavech pro choromyslné naleznete mnoho těch, o nichž se s pokrčením ramen říká: „On se jeví jinak normálně a je jen posedlý nějakou fixní ideou!“

Nechtěně v tom vystihnou lidé opět to pravé, avšak aniž by sami o tom **dále** přemýšleli.

Avšak nejen tento druh lze nazývat posedlými, nýbrž i takové, kteří mají nejen fixní ideje a takzvané světlé hodinky nebo okamžiky, nýbrž trvale zmateně mluví, lze zvat posedlými. Nejsou vždy ve skutečnosti nemocní. —

Vezměme však nyní jednou za příklad jeden z mnohých případů, kdy je mladá dívka svým okolím za posedlou pokládána nebo alespoň jen podezírána, protože se **v její přítomnosti** vyskytují neočekávaně tak zvláštní věci, o jejichž příčině se nic neví.

Při tom existují rozličné možnosti vysvětlení, které odpovídají skutečnosti, avšak ani jediná se nedá spojit s posedlostí.

Nějaký **lidský duch** může být v dotyčném domě skrze něco **pozemsky připoután**; neboť ve **všech případech** se může jednat jen o **lidské duchy** odloučené od země. Démoni nebo něco podobného nepřichází při tom vůbec v úvahu.

Takový lidský duch je snad vázán skrze nějaký čin k domu nebo také jen na místo. Nemusel tedy bezpodmínečně něco učinit v **té** době, během které dům existuje, nýbrž se to mohlo také stát již **dříve** na jeho místě nebo v jeho blízkosti, kde dům nyní stojí.

Tento duch je tam mnohdy již desetiletí nebo staletí vázán vraždou nebo jinou nedbalostí s těžkými následky, skrze újmu jinému člověku, jakož i jinými případy, kterých je k připoutání tak mnoho.

On tedy vůbec nemusí bezpodmínečně souviset s lidmi

nyní v domě žijícími. Navzdory své trvalé přítomnosti v domě neměl rozhodně před tím ještě nikdy možnost moci se hrubohmotně pozemsky projevit, což se stalo **teprve nyní** skrze dívku v jejím zvláštním, **avšak také jen dočasném** uzpůsobení.

Toto uzpůsobení dívky je věc sama pro sebe, která dává duchu jen příležitost k určitému způsobu zhrubohmotnění jeho chtění. Ona jinak nemá s duchem co do činění.

Důvod této zvláštnosti spočívá v současném vyzařování krve, jakmile má tato **zcela určité složení**. **Z něj** bere lidský duch bez hrubohmotné pozemské schrány sílu k uskutečnění svého přání učinit se patrným, což se často rozvine do nepříjemné neukázněnosti.

Každý člověk má různé vyzařování krve, na což jsem již kdysi jednou poukazoval, a toto složení mění se během pozemského života několikrát, čímž se také vždy změní druh vyzařování této krve. A z tohoto důvodu je zvláštní působení některých lidí ve vyvolávání podivných událostí také ve většině případů jen ve zcela určitou dobu, tedy **dočasné**. Není téměř ani jeden případ, kdy by to trvalo celé pozemské bytí. Mnohdy to trvá jen týdny nebo měsíce, zřídka roky.

Když tedy taková událost náhle jednou přestane, tak to není žádný důkaz toho, že dotyčný duch pak již neexistuje nebo je vykoupen, nýbrž jen ve většině případů nemá více možnost náhle se učinit tak hrubě patrným.

Není proto tedy naprosto ještě „vypuzen“ nebo nezmizel, nýbrž může být dál, tak jako byl dlouho před tím, připoután na tomto místě, aniž by byl lidmi pozorován. Zůstává pro lidi právě

tak nepozorovatelný jako jejich trvalé duchovní okolí. Ve skutečnosti nejsou přece nikdy sami.

Tím jsem dal pozorovat jen **jednu** možnost, kde se jedná o ducha připoutaného **na místo**.

Může to však být také lidský duch, který je skrze nějakou událost přikován na **osobu** žijící v domě, což je v mém Poselství již tak často uváděno. Nemusí se při tom snad jednat o dítě, které skrze své složení krve dává dočasně jen možnost k pozemsky zjevné činnosti. Skutečnou příčinou může být také otec, matka, bratr, sestra nebo jiný člověk, který ve stejném domě bydlí nebo tam také jen dochází.

A také v tom je opět ještě další rozdíl; neboť vina může lpět na již odloučeném lidském duchu, avšak stejně tak dobře i na jedné v domě žijící osobě, z tohoto nynějšího pozemského bytí nebo nějakého dřívějšího.

Pravděpodobností je **tak** mnoho a jsou také tak rozmanité, že se nesmí vůbec při tom dávat pevná forma, aniž by nastalo nebezpečí vyvolání a podporování falešného myšlení v lidech a ukvapených, nerozvážných soudů o jednotlivých případech.

Zmiňuji se o všech těchto možnostech jen z toho důvodu, abych v tom ukázal mnohostrannost, a tím varoval, že se nesmí tak rychle spěchat s povrchním vyjádřením; neboť tím je často vysloveno podezření, které není oprávněné.

Proto buďte opatrní ve své řeči o věcech, které nechápete! Nesete za to plnou odpovědnost a vážete se snad také nějakým slovem již na léta a desetiletí! —

Při nějaké takové události mohl být dotyčný duch zlý a skrze nějakou vinu připoután. V tom se tak snadno nezmění a bude svou nenávist projevovat vůči lidem podle svého druhu, pokud odněkud obdrží sílu k pozemsky hrubohmotnému provedení. Nebo on sám byl poškozený a duchovně se upíná na osobu, která ho kdysi poškodila a nyní v domě bydlí. Ve všech případech se však s takovýmto zlomyslným a rušivým počínáním stále znovu nově váže a jen se ještě více zaplétá, zatímco s **dobrým** chtěním by se mohl uvolnit a mohl stoupat vzhůru. Takovýto řádící duch škodí při tom nejvíce vždy jen sám sobě.

Avšak ten člověk, který mu k tomu dává skrze své vyzařování krve dočasnou příležitost, nemusí být v žádné spojitosti věcí tohoto druhu. Přirozeně je možné, že je s ním svázán skrze nějakou dřívější vinu nebo naopak že duch je vázán na něj. To všechno není vyloučeno. Avšak **posedlost** nepřichází v žádném případě v úvahu!

Pokud by byl člověk posedlý nějakým jiným duchem, to znamená, že by cizí duch občas nebo neustále používal jemu nenáležející tělo k nějakému pozemsky hrubohmotnému provedení, tak by muselo toto postižené pozemské tělo **samotné** provádět všechno to, co se děje, tedy házení, tlučení, škrábání a ničení, či jak se to všechno projevuje.

Jakmile je někdo posedlý, tak působí dotyčný cizí duch **vždy bezprostředně skrze toto** pozemské tělo, se kterým se mohl spojit, které zčásti ovládl a které používá pro své účely. Teprve z toho přece vznikl výraz „posedlý“, protože si cizí duch přisvojuje tělo pozemského člověka, bere ho od něj do vlastnictví, aby tím mohl být pozemsky hrubohmotně činným. Činí si nárok na vlastnictví jemu cizího pozemského těla. A toto tělo je pak jím

„posedlé“, nebo můžeme také říci „obsazené“. Usadí se v něm, vlastní ho nebo ho občas posedne.

Je zcela přirozené, že průběh přebírání vlastnictví se odehrává v první řadě **v mozku**. Takoví pozemští lidé, kterým se to stane, budou pak označováni za duchovně nenormální nebo choromyslné, protože často dva různí lidští duchové se pak přou a bojují o používání mozku.

Tím dochází k vyjádření myšlenek, slov a činů, které si navzájem odporují, často v chaotickém pořadí a nesrozumitelném zmatku, protože to jsou přece dva různí duchové, kteří chtějí prosadit své chtění. Řádný vlastník a vetřelec. To způsobuje přirozeně také přetěžování mozkových nervů, kterými je při tom doslova zmateně třeseno a lomcováno, a člověk, který to může zvenčí pozorovat, zjišťuje jen pomatení mozku, přestože mozek sám o sobě může být jinak zcela zdravý. Jen boj a rozpor dvou různých duchů přivádí toto pomatení k vyjádření.

Tu a tam dochází také k tomu, že nějakého pozemského těla násilně se zmocnivší cizí lidský duch zcela ovládne nejen mozek, nýbrž troufalost žene ho ještě dále a podrobuje si ještě i jiné části těla pro sebe a své účely, ano, někdy onu duši, která je právoplatnou držitelkou těla, vypudí, kromě malé části, kterou uloupit nemůže, nemá-li být život tohoto těla samotného ohrožen.

Při takovýchto těžkých případech se stává, že nastane již ve zprávách často uváděný dvojí život, jímž si učenci mnohdy lámali hlavu, a tím mohou být postižení ze zoufalství nad svým chováním hnáni dokonce i k sebevraždě.

Avšak i tyto případy mají vysvětlení odpovídající zákonům stvoření. Jsou vždy přísně vázány na zcela určité předpoklady, které musí předem poskytnout **obě** strany. Člověk není jen tak beze všeho vydán napospas dorážejícímu chtění cizího ducha.

Tak bude například **duch** takového člověka, jehož tělo poskytuje cizímu duchu možnost vzniku takového využití a jemuž je tím více či méně vydán napospas, vždy líný nebo slabý; neboť jinak by zůstala jeho vlastní přirozená ochrana dostatečně silná, aby tomu zabránila.

Lenost nebo slabost ducha vždy vzniká vlastní vinou, avšak nemůže být lidstvem poznána. Tento stav je opět následkem nadvlády rozumu, který ducha omezuje, zazdívá a utiskuje. Tedy následek dědičného hříchu, který jsem ve svém Poselství přesně popsal se všemi jeho zlými důsledky, ke kterým se také počítá možnost posedlosti.

Člověk s unaveným duchem však může být neobyčejně živý v myšlení, právě tak v učení, protože duchovní lenost nemá co do činění s bystrostí rozumu, jak čtenáři mého Poselství ví.

Vždyť právě duch významných učenců je často obzvlášť silně pozemsky vázán a omezen. Jako přiléhavý výraz pro to lze použít slova „duchovně ochromený vzlet“, protože to nejlépe vystihuje tento pojem. Duch mnohého velkého rozumového učence ve skutečnosti již dřímá k duchovní smrti, zatímco dotyčný člověk na zemi je mezi lidmi obzvlášť ctěn jako pochodeň.

Takto postižený člověk může být tedy neobyčejně rozumově čilý a chytrý, a přesto může mít zemdlého ducha,

který své pozemské tělo může zčásti poskytnout jinému lidskému duchu bez těla.

Staňte se proto **vědomějšími** v Božích prazákonech stvoření, lidé, a můžete od sebe odvrátit mnohé neštěstí! Odtrhněte se od prázdné **domýšlivosti** na své vědění, které přináší jen kusá díla, stěží použitelná v nejmenší nouzi.

Aby **tyto** věci mohla poznat, k tomu chybí dnešní vědě **vědění**; neboť co věda dodnes učí a chce vědět, jen jasně a zřetelně dokazuje, že o stvoření vlastně neví ještě vůbec nic. Schází jí každá velká souvislost a tím také vlastní obraz skutečného dění. Ona je jen krátkozraká, omezená a míjející všechny velké pravdy. Avšak nastává obrat nové doby, která také v tomto nechá **všechno nově povstat!** —

Nelze tedy vždy podezřívát dítě nebo dospělého, když vyvolává věci, jako například rachocení nebo házení hrubohmotnými předměty. Půda pro takovéto příčiny je tak rozličná, že její stanovení může nastat vždy jen v jednotlivých případech a na místě určení skutečně vědoucím.

S tímto zde řečeným nejsou ještě zdaleka vyčerpány všechny možnosti, avšak jedno je jisté: **Posedlost nepřichází při tom v úvahu!**

U lidí, kteří takové působení cizího pozemsky vázaného ducha umožní skrze dočasné vyzařování své krve, mohou během těchto případů nastat přirozeně také záškuby těla, horečnaté stavy, ba i bezvědomí.

To všechno nastává však jen proto, že cizí lidský duch na

sebe strhuje příslušná pomocná vyzařování, doslova násilně je z pozemského těla odvádí, a proto působí poruchy v harmonii normálního vyzařování těla, což se ovšem v tomto těle ihned projeví.

To jsou však všechno zcela prosté děje, které mohou být správným pozorováním snadno logicky zdůvodněny, jakmile se jen znají správné souvislosti.

Nepotřebné tlachání a dohady o tom nemají žádný účel, mohou přinést jen škodu jednomu nebo druhému člověku, který s celou věcí není vůbec spojen.

Střezte svá slova, lidé! Neboť také ta vás musí táhnout dolů, protože všechno **nepotřebné** je ve stvoření rušivé a všechno rušivé podle zákona tíže klesá dolů!

Mluvte však opravdově a dobře, pak tím pomáháte a sami budete ve světle svých slov lehčí a pozvednuti, protože také v tom běží vlákna a navazují se jako při vašem myšlení a konání. A pak, když nechcete již nic nepotřebného mluvit, stanete se mlčenlivějšími, zdrženlivějšími, čímž se ve vás nashromáždí síla, kterou jsem již nazval mocí mlčení!

Stane se vám přirozeností, že budete chtít mluvit už jen to, co je **užitečné**, jak toho člověk měl vždy dbát od počátku. Pak vyplní svými řečmi sotva třetinu **toho** času, kterého k tomu dnes ještě využívá.

Avšak on dává žel přednost povrchním řečem před ušlechtilým mlčením, a nechává se tím stále více táhnout dolů podle zákona tíže, který tlačí dolů to, co je ve stvoření

nepotřebné, a nechává to klesnout jako nepoužitelné.

Dbejte proto svých slov, lidé, a neberte na příliš lehkou váhu zlo bezmyšlenkovitého tlachání! Budete toho jednou hořce litovat.